

Koski toi luonnon mieleen ja maalauksiin

Leena ja Ilpo Halosen kesäkoti tuli Savosta

Maisemissa ei ole valittamista; vaahteroiden välistä avautuu viheriöivä jokilaakso, jolla lehmät laiduntavat.

– Kun on vielä nuo pyöreät puut, niin tuttavat sanoivat, että tämän on ihan kuin etelä-Ranskassa olisi, hehkuttaa Leena Halonen punaisen mökin pihalla.

Mökki on oma lukunsa. Punainen tupa seisoo Koskenkartanontien varrella metsänreunassa kuin olisi ollut siinä aina. Näin ei kuitenkaan asia ole. Talon ensimmäinen elämä alkoi vuonna 1894 lähellä Mikkeä, Hietasen aseman pesula- ja leipomorakennuksena. Nykyisille sijoilleen Kosken asemalle se tuotiin hirsinä. Talo koottiin uudestaan ja nyt se on Leena ja Ilpo Halosen vapaa-ajan asunto ja myös kolmen lapsen ja kuuden lapsenlapsen mieluisin käyntipaikka.

Siellä täällä näkyvät vanhat hirret ja alakerran jako kahteen isoon huoneeseen kertovat jotain talon historiasta.

– Aiemmin oli toisessa huoneessa iso leivinuuni ja toisella puolella pesulan pata, kertoo Ilpo Halonen.

Uutta on suuri kuisti ja hiukan korotetun parven alle tehty makuusoppi. Pihan

Treffatti

– juttusarjassa tavataan eteläisen Salon asukkaita ja kylmäkuntaan liittyviä ihmisiä kauempaakin.

kesähuoneet puolestaan on tehty niin ikään Savosta tuotuun vanhaan aittaan, jonka ikkunoista kurkistamalla näkyy Uudenmaan puolelle asti.

Meri rauhoittaa

Koskella luonto on lähellä, linnut ja muut eläimet tulevat aivan pihaan asti. Leena Halonen on kuvataiteilija ja myöntää Kosken myötä luonnon tulleen myös maalauksiinsa.

– Kaupunkilaistytöhän minä olen syntyni, mutta täällä olen oppinut paljon ympäristöstä.

Tiedon myötä on kasvanut myös huoli.

– Ympäristö on tärkeintä, mitä meillä on.

Halosen töistä kootaan näyttely Sinisimpukan opastuskeskukseen Kasnäsiin. Niissä yksi kantava teema on meri, sisämaankin kasvatille rakas.

– Merellä en ole paljoa liikkunut, mutta jo sen katsominen on niin rauhoittavaa.

Maalauksillaan Halonen

ei halua pelotella, herätellä toki.

– Aina minulla on se halu kertoa asiat toiveikkaasti ja tunteiden kautta.

Meri teemana oli mukana jo vuonna 2002, jolloin sattui Prestige-öljytankkerin onnettomuus Espanjassa. Se antoi aiheen kuviin.

– Mutta joku toivon pilkahdus niihinkin piti saada mukaan.

Halosen tunnusmerkit, vahva viiva ja väri, pitävät töissä pintansa teemaan katsomatta. Taiteilija ei toista näkemäänsä vaan tekee tulkintoja.

Terveiset menevät perniöläiselle Sampsa Sarparanalle, jonka maalaustyyliä Halonen suitsuttaa.

– Hän on ihan oman genrensä huippu. Näyttely Kasnäsiin avaa-

taan kesäkuun 30.päivänä ja se on avoinna 31. heinäkuuta asti.

Toinen ura

Punaisessa taloon tuovat monenlaiset tiet; Leena ja Ilpo Halonen tapasivat jo kouluaikanaan Lahdessa, ison osan elämästään he ovat asuneet pääkaupunkiseudulla, ja rakennuksetkin

on tuotu muualta.

Oma tarinansa on se, miten Leena Halosesta tuli ammattitaiteilija. Käännekohta oli työmatka vuonna 1985. Valtiolla työskennellyt Halonen jäi työmatkallaan kuorma-auton alle. Onnettomuuden seurauksena oli vakava loukkaantuminen ja invaliditeetti, joka rajoittaa liikkumista edelleen.

Jo nuorena Halosella oli ollut kiinnostus piirtämiseen ja maalaamiseen. Kun toipuminen oli edennyt, oli aika miettiä, mitä nyt.

– Ajattelin, että lapset ovat nyt niin isoja, että voin lähteä kohti uutta.

Alkuun auttoivat aikuiskoulutuskeskuksen opiston kurssi ja läheiset.

– Kaikki tukivat ja kannustivat ja opettajat olivat hyviä.

Halonen laskee ammattilaisuutensa alkaneen vasta vuodesta 2000. Yksi merkkipaalu oli Taidemaalariliiton jäsenyys. Näyttelyitä on tulossa Kasnäsin jälkeen kauemmaskin, muun muassa Firenzeen.

– Siinä on tietysti omat paineensa mennä omissa töidensä kanssa sellaiseen kulttuurin kehtoon.

Leena Halosella on myös Koskella piharakennuksessa pieni ateljee.

aku.poutanen

@perniönseudunlehti.fi

Ilpo ja Leena Halosen pihalta avautuvat näkymät joen yli Uudenmaan puolelle.